

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4808/2024-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Brankici Bobšić, u pravnoj stvari tužitelja Petra Kovačevića iz Poljanice Bistranske, Potočna ulica 10, OIB: 34901898638, zastupanog po punomoćniku Frani Bazini, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 13. svibnja 2026. u prisutnosti tužitelja i zamjenice njegovog punomoćnika odvjetničke vježbenice Lee Jurenec te zamjenice punomoćnika tuženika odvjetničke vježbenice Anđele Musić, dana 29. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 2./ KAMATE I NAKNADE, Ugovora o kreditu broj 3212887956/08 od 23. listopada 2008., zaključenog između tužitelja Petra Kovačevića, kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačke banke d.d., kao kreditora, u dijelu u kojem se tužitelj kao korisnik kredita obvezao platiti naknadu za obradu kredita sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora.

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 112,67 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 25. listopada 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 214,04 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. svibnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 1. kolovoza 2024. ovom sudu podnio tužbu protiv tuženika u kojoj je naveo da je kao korisnik kredita s tuženikom 23. listopada 2008. zaključio Ugovor o kreditu broj 3212887956/08, a kojim mu je tuženik odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 17.611,22 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za CHF važećem na dan isplate, te je naveo da mu je kredit dan na rok od 60 mjeseci. Nadalje je naveo da je u odredbi čl. 2. KAMATE I NAKNADE predmetnog Ugovora tužitelju nametnuta naknada sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge tuženika, te da mu je za navedeni kredit i naplaćena naknada za obradu zahtjeva. Pojasnio je da se radi o tzv. ulaznoj naknadi na koju je bio primoran pristati, odnosno platiti, kako bi mogao dobiti traženi kredit, te je naveo da mu je tuženik na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) naplatio iznos od 112,67 EUR. Tužitelj je još istaknuo da se radi o tipskom Ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, te da on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača. Stoga smatra da je ugovorna odredba kojom je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade ništetna. Tužitelj je, također, naveo da je sporna odredba umetnuta u predmetni Ugovor o kreditu, te da ga tuženik nije upoznao sa sadržajem te odredbe, već mu je sve bilo ponuđeno po principu "uzmi ili ostavi" na način da je na potpis dobio unaprijed pripremljen Ugovor. Još je naveo da mu tuženik nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita, niti mu je prikazao na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Osim toga tužitelj je naveo da je odredba koja se odnosi na naplatu naknade za obradu kredita bila sastavni dio standardnog Ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika, te da se o toj odredbi s tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo i da nije imao utjecaj na njezin sadržaj iz čega tužitelj zaključuje da takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača, kao jedne ugovorne strane, u odnosu na banku – trgovca, kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava. Konačno, tužitelj je naveo da je jedini interes navedene odredbe dodatno bogaćenje banke tuženika, stjecanje ekstraprofita i neopravdano korištenje pozicije jače strane ugovornog odnosa budući da potrošač, ako treba kredit, mora pristati i na tu naknadu samo da bi dobio traženi iznos kredita.

2. Slijedom navedenog, tužitelj tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi ništetnom odredba čl. 2./ KAMATE I NAKNADE, Ugovora o kreditu broj 3212887956/08 od 23. listopada 2008., zaključenog između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora, u dijelu u kojem se tužitelj kao korisnik kredita obvezao platiti naknadu za obradu kredita sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora. Istim tužbenim zahtjevom tužitelj, nadalje, od tuženika potražuje isplatu iznosa od 112,67 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 25. listopada 2008. do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

3. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio navode tužitelja da bi se predmetna odredba čl. 2. Ugovora o kreditu imala smatrati nepoštenom, odnosno ništetnom. Tuženik je, nadalje, tužitelju osporio status potrošača jer tužitelj nije dokazao da je potrošač, niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Isto tako tuženik je naveo da je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanje naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Tuženik je, također, naveo da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, te da je tužitelj mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Dodao je i da je upoznao tužitelja i stavio mu je na raspolaganje Odluku o Tarifi naknada za uslugu Kreditora unutar koje je jasno i razumljivo bilo propisano da naknada za obradu kredita koji je tužitelj ugovorio iznosi 1% od iznosa traženog kredita. Tuženik je nastavno naveo da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita, te da je pokrivala troškove poput operativnih troškova, materijalnih troškova, troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge i povezanih regulatornih troškova. Slijedom navedenog, tuženik smatra da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovom postupku u cijelosti neosnovani, a s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom obrade kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetni iznos koji se naplaćuje temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita. Tuženik je, također, naveo da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati nepoštenom. Tuženik je istaknuo i prigovor zastare jer je naknada naplaćena 2008., a ako bi sud iz bilo kojeg razloga utvrdio da bi navedena odredba bila nepoštena, tuženik smatra da se na zahtjev tužitelja ima primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Pored toga tuženik je osporio i zatraženi tijek kamata s obzirom na to da tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten. Slijedom svega navedenog, tuženik je predložio odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan, uz naknadu troškova parničnog postupka tuženiku.

4. Na ročištu održanom 13. svibnja 2026. tuženik je učinio nespornom činjenicu da je tužitelj 24. listopada 2008. tuženiku s osnove ulazne naknade, odnosno naknade za obradu kredita, platio iznos od 112,67 EUR.

5. Tijekom postupka je izvršen uvid u presliku prometa po kreditu (str. 10-15 spisa), presliku dopisa tuženika od 19. prosinca 2023. (str. 16 spisa), presliku Ugovora o gotovinskom nenamjenskom kreditu broj 3212887956/08 od 23. listopada 2008. (str. 18-21 spisa), presliku Ugovora o trajnom nalogu broj 013 od 24. listopada 2008. (str. 22 spisa), presliku izvoda iz zapisnika Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 5. ožujka 2004. (str. 67 spisa), presliku izvotka iz Odluke o Tarifi naknade

za usluge kreditora (str. 68-72 spisa), saslušan je tužitelj (str. 134 spisa), te je izvršen uvid i ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

6. Ovdje valja reći da je sud proveo sve dokaze predložene od parničnih stranaka jer su iste na ročištu održanom 13. svibnja 2026. navele da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga, te su odustale od svih predloženih, a neprovedenih dokaza i predložile su zaključenje glavne rasprave temeljem stanja spisa.

7. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje: ZPP) ovaj sud tužbeni zahtjev tužitelja nalazi osnovanim.

8. Dakle, predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnom odredbe čl. 2./ KAMATE I NAKNADE, Ugovora o kreditu broj 3212887956/08 od 23. listopada 2008., zaključenog između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora, u dijelu u kojem se tužitelj kao korisnik kredita obvezao platiti naknadu za obradu kredita sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, te zahtjev za isplatom utuženog iznosa od 112,67 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 25. listopada 2008. do isplate. Naime, tužitelj tijekom postupka tvrdi da je predmetna odredba u navedenom dijelu nepoštena, te da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo zbog čega mu je tuženik neosnovano naplatio navedeni iznos od 112,67 EUR.

9. Nadalje, među strankama nije sporno, a proizlazi i iz Ugovora o gotovinskom nenamjenskom kreditu broj 3212887956/08, kreditna partija broj 7104120156 od 23. listopada 2008. (str. 18-21 spisa; dalje: Ugovor o kreditu), da je tužitelj, kao korisnik kredita, isti sklopio s tuženikom, kao kreditorom, te da je istim tužitelju odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 17.611,22 CHF obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate (čl. 1. Ugovora o kreditu). Nadalje je utvrđeno da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po tom Ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, temeljem Odluke o kamatnim stopama tuženika, a koja je na dan sklapanja Ugovora iznosila 8,90% godišnje (čl. 2. Ugovora o kreditu). Također je utvrđeno da je ugovoren rok otplate kredita od 60 mjeseca, pri čemu se mjesečni anuiteti otplaćuju u iznosu kunske protuvrijednosti iznosa od 364,74 CHF po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za CHF na dan plaćanja (čl. 3. i 4. Ugovora o kreditu). Uvidom u Ugovor o kreditu isto tako je utvrđeno da se u odredbi čl. 2., između ostalog, korisnik kredita obvezao platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za uslugu kreditora.

10. Saslušan u svrhu dokazivanja tužitelj je u bitnom naveo da je s tuženikom 2008. sklopio predmetni Ugovor o kreditu, a radilo se o gotovinskom nenamjenskom kreditu s time da je taj kredit podigao za adaptaciju kuće u Poljanici Bistranskoj u kojoj i živi. Naime, u toj kući je živio i prije podizanja predmetnog kredita, a kredit je podigao jer je trebao zamijeniti fasadu i stolariju na kući. Tu kuću koju je adaptirao sredstvima predmetnog kredita nikada nije koristio za obavljanje djelatnosti niti je imao otvoren obrt ili firmu. Kredit je podigao uz valutnu klauzulu u CHF i uz promjenjivu kamatnu stopu jer nije mogao podići drugi kredit i banka mu je nudila jedino takav kredit. Zaposlenik tuženika mu je prilikom zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu rekao

da mora platiti troškove obrade kredita, međutim, nije mu naveo ni pojasnio koji su to točno troškovi, odnosno što se naknadom za obradu kredita podmiruje. Tom prilikom mu zaposlenik tuženika nije rekao niti u kojoj visini tu naknadu treba platiti, a ne sjeća se ni da bi mu bila uručena Odluka o tarifi naknada za uslugu tuženika. Tuženik mu je predmetnu naknadu naplatio iz sredstava podignutog kredita. Ugovor o kreditu je pročitao prije potpisivanja, a Ugovor je sastavila banka, te on nije mogao utjecati na pojedine odredbe ugovora, već je mogao samo takav Ugovor prihvatiti ili ne. Ugovor o kreditu nije solemnizirao kod javnog bilježnika. Konačno je naveo da je on osobno taj kredit otplatio u cijelosti i to onako kako je bilo dogovoreno.

11. Sud je u bitnom, kao životan, logičan i uvjerljiv, prihvatio iskaz tužitelja, a uzimajući u obzir da je isti sukladan s ostalim provedenim dokazima i to prije svega s Ugovorom o kreditu.

12. Prije svega valja reći da je tužitelj prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu i plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva imao svojstvo potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/2007. i 125/2007.; dalje: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. U konkretnom slučaju je uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je tužitelj podigao gotovinski nenamjenski kredit, dok je iz iskaza tužitelja utvrđeno taj kredit podigao za adaptaciju kuće u Poljanici Bistranskoj u kojoj i živi, kao i da kuću koju je adaptirao sredstvima predmetnog kredita nikada nije koristio za obavljanje poslovne djelatnosti, niti je u istoj imao otvoren obrt ili firmu. Stoga se, kraj navedenog, po ocjeni ovog suda, sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a, teret dokaza da je tužitelj predmetni Ugovor o kreditu zaključio u svrhu koja je namijenjena njegovoj poslovnoj djelatnosti, odnosno njegovoj djelatnosti slobodnog zanimanja, nalazi na tuženiku, pa kako tuženik takve činjenice nije dokazao, niti one proizlaze iz provedenih dokaza, tako sud prigovor tuženika kojim tužitelju osporava status potrošača ocjenjuje neosnovanim.

13. Prema odredbi čl. 96. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 96. st. 2. ZZP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi čl. 102. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništetna. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Nadalje, u odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005. i 41/2008.; dalje: ZOO) propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Isto tako u odredbi čl. 6. ZOO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Nastavno, u odredbi čl. 7. st. 1. ZOO-a propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je odredbom čl. 10. st. 2. ZOO-a

propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Konačno, u odredbi čl. 322. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

14. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, proizlazi da je nišetna odredba čl. 2. KAMATE I NAKNADE, Ugovora o kreditu u dijelu u kojem se tužitelj, kao korisnik kredita, obvezao platiti naknadu za obradu kredita (tzv. ulaznu naknadu) sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, te ista u tom dijelu predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredaba čl. 96. st. 1. ZZP-a i čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. Naime, iz iskaza tužitelja je utvrđeno da mu zaposlenik tuženika prilikom zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu nije naveo ni pojasnio koji su to točno troškovi, odnosno što se naknadom za obradu kredita podmiruje, te da mu nije rekao niti u kojoj visini tu naknadu treba platiti. Stoga je utvrđeno da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužitelj kao potrošač stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao trgovca. Naime, odredba čl. 2. KAMATE I NAKNADE, Ugovora o kreditu, u navedenom dijelu visinu naknade za obradu kreditnog zahtjeva čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciznog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, te stoga ista uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika. Tužitelju je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i visinu iste, te mu objasniti na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način mu kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade). Naime, po ocjeni ovog suda tužitelj je u okviru njegovih sposobnosti i potreba, primijenio svu dužnu pažnju koja se od njega i mogla očekivati, dok tuženik nije dokazao da bi o spornoj odredbi pojedinačno pregovarao, niti da je eventualno tužitelju ostavio drugu opciju, osim predmetne u kojoj je tužitelju, uz obvezu otplata mjesečnih obroka, nametnuta još jedna materijalna obveza, a da za to isti nije bio informiran na transparentan i potpuni način, te bez koje mu kredit ne bi bio odobren. Isto tako valja reći da, predmetna odredba Ugovora o kreditu u navedenom dijelu, suprotno tvrdnji tuženika, nije jasna i lako razumljiva, jer u istoj nije određena visina takve naknade, niti je u istoj odredbi pojašnjeno od čega se točno sastoje troškovi zaključenja Ugovora o kreditu koji se naplaćuju i jesu li takvi troškovi realni. Također valja istaknuti da tuženik nije dokazao opravdanost naplaćene naknade, odnosno nije dokazao odgovara li iznos naplaćene naknade stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Slijedom iznesenoga, ovaj sud ocjenjuje da je uslijed navedenog postupanja tuženika došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stanaka jer je s jedne strane naplaćena naknada bez točnog pojašnjenja na što se ista konkretno odnosi, a s druge strane je zbog istog tužitelju, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uvećana financijska obveza po kreditu, a koja povreda se ne može smatrati povredom manjeg značaja.

15. Ovdje još kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere) valja reći da tuženik, po ocjeni ovog suda, prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije uzeo u obzir zakonite interese tužitelja kao potrošača jer se u konkretnom

slučaju radilo o tipskom ugovoru i jer se o spornoj odredbi, a kako je to navedeno, nije pregovaralo. Još valja dodati da se ocjena uzrokuje li se predmetnom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, određuje ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorenih naknada, već i ocjenom ograničenosti potrošača u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu, nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade) u slučaju neprihvatanja te odredbe. U konkretnom slučaju je tužitelj kao potrošač pri sklapanju Ugovora o kreditu bio ograničen uvjetima banke, pa stoga, po ocjeni ovog suda, tuženik nije postupao u dobroj vjeri, dok tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti za pregovaranje oko predmetne odredbe o naknadi za obradu kredita, niti oko prihvatanja iste, a što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024., Rev-673/2023-3 od 13. veljače 2024., Rev-1051/2023-2 od 3. travnja 2024. i Rev-715/2024 od 22. svibnja 2024.). Također valja reći da se kod provođenja testa poštenosti mora preispitati tiče li se navodna nepoštenost spornih odredaba, među ostalim, odnosa između iznosa naknada te zauzvrat pruženih usluga (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024.). Kako iz gore navedenog proizlazi da tužitelj nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje predmetne naknade, te da mu bez takve ugovorne odredbe kredit ne bi bio odobren, kao i da se o tome nije pregovaralo, tako, po ocjeni ovog suda, tužitelj nije imao saznanja o krajnjoj svrsi takve naknade.

16. Slijedom svega navedenoga, utvrđeno je da je ništetna predmetna ugovorna odredba čl. 2. KAMATE I NAKNADE, Ugovora o kreditu u dijelu u kojem se tužitelj, kao korisnik kredita, obvezao tuženiku, kao kreditoru, platiti naknadu za obradu kredita sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, te je stoga odlučeno kao u t. I. izreke ove presude.

17. Nadalje, prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Nadalje, sukladno odredbi čl. 323. st. 2. ZOO-a, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje nišetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

18. Tuženik je u konkretnom slučaju na temelju predmetne nišetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu naplaćivanja naknade za obradu kredita (tzv. ulazne naknade), te je stoga tuženik u obvezi platiti tužitelju iznos naknade koju je naplatio uslijed primjene nišetne ugovorne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

19. Kako je među strankama nesporno, a i proizlazi iz dopisa tuženika od 19. prosinca 2023. (str. 16 spisa), da je tužitelj platio tuženiku s osnove naknade za obradu kredita (tzv. ulazne naknade) iznos od 112,67 EUR (848,88 kn) dana 24. listopada 2008., tako je u t. II. izreke ove presude, sukladno gore citiranim odredbama, naloženo tuženiku isplatiti tužitelju navedeni iznos. Na navedeni dosuđeni iznos tužitelju su dosuđene zakonske zatezne kamate tekuće od sljedećeg dana od dana plaćanja tuženiku istog iznosa, dakle, od 25. listopada 2008. pa do isplate, a na temelju

odredbe čl. 1115. ZOO-a, imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan jer je isključivo on sastavio predmetni Ugovor o kreditu, te je isti tužitelju predložen s unaprijed pripremljenim sadržajem. Visina stope zatezne kamate je određena sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u t. II. izreke ove presude.

20. Konačno, valja reći da nije osnovan prigovor zastare istaknut od strane tuženika. Naime, prema pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2) zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako t. I. izreke ove presude još nije pravomoćna, tako u konkretnom slučaju za potraživanje tužitelja nije niti počeo teći petogodišnji zastarni rok koji se primjenjuje kod instituta stjecanja bez osnove, sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a.

21. Odluka o troškovima parničnog postupka se temelji na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Troškovi su odmjereni prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 112,67 EUR utvrđenoj na ročištu 13. svibnja 2026. Naime, deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu/isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva na činidbu, odnosno isplatu (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u rješenju poslovni broj Revr-774/2005-2 od 13. prosinca 2005. i rješenju poslovni broj Revr-475/2008-2 od 27. listopada 2008.). Stoga, kako je u konkretnom slučaju deklaratorni zahtjev iz t. I. tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti dijela ugovorne odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu, istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat isplaćene naknade za obradu kredita, tako je mjerodavna vrijednost predmeta spora u visini zahtjeva za isplatu (112,67 EUR), dok se dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na deklaratorni zahtjev ne uzima u obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora (tako i Županijski sud u Puli-Pola u presudi poslovni broj GŽ-1313/2023-2 od 27. studenoga 2023.).

22. Troškovi su, nadalje, odmjereni prema troškovniku stranke i prema odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.; dalje: Tarifa) po kojoj vrijednost jednog boda iznosi 2,00 EUR, te sukladno odredbama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018. i 51/2023.; dalje: ZSP).

23. Tako je tužitelju dosuđen trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u iznosu od 187,50 EUR, a isti se odnosi na trošak sastavljanja tužbe od 1. kolovoza 2024. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 7/1 Tarife), sastavljanja podneska od 31. ožujka 2025. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 8/1 Tarife), zastupanja na ročištu 13. svibnja 2026. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 9/1 Tarife), te trošak PDV-a (25%) na navedene radnje u ukupnom iznosu od 37,50 EUR. Tužitelju je, nadalje, priznat i trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 13,27 EUR i za presudu u iznosu od 13,27 EUR. Stoga su tužitelju dosuđeni troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 214,04 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim, sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, od presuđenja, dakle od 29. svibnja 2026. do isplate, po stopi određenoj u odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

24. Međutim, tužitelju nije priznat trošak pristupa punomoćnika na ročište za objavu i uručenje presude s obzirom na to da isti nije bio potreban za vođenje ovog postupka

jer tužitelj presudu može preuzeti neposredno u sudu ili putem internetske stranice e-oglasna ploča sudova (čl. 335. st. 9. i 10. ZPP-a). Osim toga valja reći da to što je u Tbr. 9/3 Tarife određeno da odvjetniku pripada nagrada za ročište na kojem se objavljuje presuda, ne isključuje primjenu odredbe čl. 155. ZPP-a u kojoj je propisano da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

25. Slijedom navedenog odlučeno je kao u t. III. izreke.

Zagreb, 29. svibnja 2026.

Sutkinja
Brankica Bobšić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjeraka, putem ovoga suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA

1. Tužitelj po odvj. Frani Bazini uz rješenje za plaćanje pristojbe za tužbu u iznosu od 13,27 EUR i za presudu u iznosu od 13,27 EUR
2. Tuženiku po odvj. Kruni Kneževiću

Broj zapisa: **9-30888-b5d60**

Kontrolni broj: **0e8aa-214e9-51b5f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.